

5 — Гадови

„Хух, ове су добро оплевили...Хајде момци, живље!“

Из остатака спаљених дашчара вио се тамно сив дим. Опустошено село са збијеним кућама личило је издалека на огромну кадионицу. Јак северац носио је дим од њих, па су лакше видели призор у удолини.

„Брже, јајаре ниједне!“, грмео је вођа. „Трк у село, Обри се могу вратити па одоше и нама главе! Купи све, све!“

Двадесет људи махнито се сјури у погорелину.

„Ови су плануликао слама, веруј ти мени. Види, од добрихјелових облица су градили куће. Били су богати, велим ти.“

Улазили су у остатке домова, превртали нагореле даске.

„Залуд нам то богатство кад су они врагови све опајали! Нећемо ни лешевима извући црно испод нокта.“

„Хајде да их видимо, ко зна...“

У средишту села лежало је најмање тридесет људи, неки збијени једни уз друге, неки лежећи једни преко других. Сви су били наги и чинило се да су сви нашли смрт у тим положајима.

„Да, тако они раде: свуку све до гола, збијунасред села, одвоје оне што им ваљају, па остале начичкају стрелама. Стреле после поваде, хах. Обри су стари зликовци. Адаре! Што си се замислио, Адаре?“

Мршав, мрачан младић подиже главу. У левој руци држао је врећицу, у десној дуг закривљен нож. Сјајно сечиво било је умрљано крвљу.

„Гле курвиног сина! Шта си нашао?“

Са свих страна притрчаше Адару, тискајући се око њега.

„Дај врећицу!“

„Дај ‘вамо да видим!“

„Одбиј, смрдо смрдљива! Гле, прстење! Са кога си ово исекао, Адаре?“

„Реци, брате, свакако је све заједничко!“

Када се граја стишала и сви престали да се комешају, Адар приђе оном који је узео врећицу и пружи руку.

„Скинуо сам са оне бабе тамо“, рече тихо, гледајући га у очи. „Дај врећицу.“

Пљачкаш спусти поглед, загледа се у Адаров нож, па без речи пружи плен.

Харање се наставило. Огорчени због слабог добитка, разбојници су све бешње превртали тела сељана. Завиривали су у уста, разглављујући укочене вилице несрећника. Некима су ножевима вртили по чмару, тражећи ситније комаде накита. Једном подебљем човеку двојица распоришетрбух и извадише желудац, пребирајући по садржају као по бобу.

„Ништа! Нигде ништа! Пу, јебем ти срећу!“, беснео је један. „Све ваљано што има у усраном селу нашао је онај мутави! Жебао га криви нож његов...“

Адар је седео на гаравом трonoшцу и мирно дељао букову грану.

„А њему као да је свеједно...“

„Па кад је свеједно, што не да нама? Не, он је бољи од нас, он је домаћински син, имао је некад нешто. Откако је с нама, тај господин шиљокуран увек нађе нешто, а ми...ОХО!“

„ОХОХО!“

„Иии-ју! Браћо! Браћооо! Вођооо!“

„Шта је? Шта...ух, сунце ти...“

„Уууу...дај да пипнем. Хах, још је топла!“

„Бокте, како Обри да пропусте ово?“

„Ни они нису што су били, хахаха!“

Вођа приђе, јашући на магарцу. „Дедер, момци, извуците је на чистац.“, забрунда.

Двојица уграбише за ноге леш младе жене, двојица за руке. Однесоше је неколико корака од тела осталих сељана. Кад су је спустили, одмакоше се. Вођа полако сјаха и загледа се у тело. Две ране око којих се скорила крв зјапиле су код леве дојке.

„Право кроз срце... Е па, момци, ред је да се вођа први намири“, рече дрешећи учкур. „После мене, онај који ју је нашао, па сви остали. Јел’ праведно?“

„ПРАВЕДНО!“

Нису дуго стајали мирно. Свађали су се и гурали око тога ко ће бити следећи после зајапуреног вође и срећног налазача. Почело је кошкање, потегоше се ножеви и тољаге.

Дивљи крик и звук налик пуцању дебелог леда натера најближе од њих да се окрену.

Адар је стајао раскорачен над лешом девојке. Крај његове леве ноге грчио се умирући вођа, разбијене лобање, док му је крвава пена врцала из безубих уста. Лице младића било је изобличено од беса. Неки се ухватише за амајлије које су им висиле око врата. Они искуснији почеше полако да праве широки круг око Адара.

„Шта уради, говно једно...“

Адар пребаци батину у леву руку. Десном извуче нож. Накострешен као рис, окретао се око себе, не одмичући од мртве девојке.

„Хајде...хајде...“, сиктао је, док су му се танка уста трзала и грчила. „Повешћу до врага макар тројицу.“

Круг се сужавао, али нико се још није усудио да нападне.

„Помири се са судбином“, убеђивали су га неки, „нема ти друге.“

„Заклео си се вођи, глупаче, као и сви ми.“

„Одбиј!“ Криви нож блесну. „Одбијте, не играјте се главом! Гадови!“ Насмеја се као луд. „Требао сам се убити, убити! Завршити као сви моји, а не да претекнем, да с вама бешчастим мртве...“

„Нико те није терао да станеш уз нас, момче“, добаци онај што је нашао мртву девојку. „А примили смо те као свог. Сад ћемо те огулити као липу, па те...“

Страховито крклање избило му је из прободеног грла, прекинувши реч. Сручио се у траву лицем надоле, са дугом црнопером стрелом забоденом у потиљак. Промукло халакање заорило се у честару на крају села, супротног од падине којом је дружина дошла. Обри су се вратили.

* * *

Од пљачкаша нико није избегао. Ратници су сјахали с коња и растурили се по попришту. Превртали су харамије као ови лешеве до малочас.

Поглавица је полако вадио стрелу из Адарових леђа, пазећи да не помери младића који је клечао крај мртве девојке. Смрт је нашао већ сасвим зауман, верујући да брани своју жену и дете.

Велики јунак, закључио је обарски поглавица. Умро је, а није пао, нити оружје испустио.